

[Aksel Larsen.]

af Forbrugerne. Det forekom Tilhørerne paa Venstres Bænke, at det var en ualmindelig grinagtig og umulig Idé. Jeg ved ikke, om man stadig væk synes det samme.

Jeg fremdrog dengang et Eksempel med en Mælkeforhandler i København, der blev meldt til Politiet, fordi han solgte Sødsmælk 9 Øre under de store Mejeriers Pris, og paa det daværende Tidspunkt blev der for Sødsmælk paa Sjælland ved Staldør betalt 6½ Øre. Nu foreligger der et helt nyt Forhold. De store Mælke-truster søger økonomisk at kvæle de Mejerier ude paa Landet, som handler med Mælkeforhandlere i Byerne, som sælger Mælken til en rimelig Pris. Det drejer sig — hvis jeg husker rigtigt — om et Mejeri nede ved Hedehusene, som staar i Forbindelse med Mælkeforhandlere i København, der sælger Mælken under den af Mælke-trusterne fastsatte Pris. Mælke-trusterne med den berømte Reklamemand, Direktør Tholstrup i Spidseren er gaaet ud i et Arbejde for at tvinge de Landbrugere, som hidtil har leveret Mælk til vedkommende Mejerier, til at boykotte Mejerierne, saa de simpelt hen ingen Mælk faar at forhandle og saaledes bliver afskaaret fra at sælge billigere Mælk i København.

Jeg vil ved denne Lejlighed rette det Spørgsmaal, ikke blot til Regeringen, som naturligvis burde søge at skride ind mod saadanne Forhold, men ogsaa til Landbo-repræsentanterne her i Salen og specielt til Venstre, om man godkender dette Forhold, om man finder det normalt og rimeligt, om man vil medvirke til, at saadanne Forhold stadig skal florere, eller til, at de bliver bremset.

Det er kun et enkelt Eksempel paa den Prispolitik, der føres herhjemme, og i Kraft af hvilken Forbrugerne maa betale Prisstigningerne, ja mere end det, og hvorigennem man af Forbrugerne forlanger den 2—3—4—5-dobbelte Pris for Landbrugs-produkter af den, man giver ude paa Landet. Alt dette illustrerer, at det er muligt at føre en anden Prispolitik, som af os paapeget, og som vi agiterer for; men hele dette barokke Forhold viser, hvor infamt det modbydelige kapitalistiske Samfund er indrettet, hvor nødvendigt det er, at disse Forhold bliver ændret, og det belyser Tilstanden i det yndige Land og yndige Hjem, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen mener den danske Arbejderklasse maa være saa interesseret i at forsvare.

Vi har oplevet en Række ulovlige Strejker i Løbet af den sidste Tid, og der er navnlig to af dem, der har sat Sindene

stærkt i Bevægelse: Silkeborg-Strejken og Nitter-Strejken. Der har været et voldsomt Raseri over dem i hele Dagspressen, og de respektive Fagforbund har vist sig i deres fulde Glans som Filialer af Justitsministeriet, parat til at optræde som Politi over for deres egne Medlemmer. Ja, ogsaa dette er man nødt til at tage med i en Karakteristik af den nuværende Situation, nødt til at tage det i Betragtning, naar man skal bedømme, hvorledes Forholdene er. Arbejderne er berøvet Afgørelsesretten i deres egne Organisationer og deres egne Løn- og Arbejdsvilkkaar eller maaske rettere sagt: man har forsøgt at berøve dem denne Afgørelsesret ved Hjælp af en Lovgivning, der reelt lægger hele Magten og Indflydelsen over Overenskomsterne i Regeringens og dens Forligsmands Haand.

Det viser sig, som vi Kommunistere sagde, da Loven blev vedtaget, at man kan lovgive saa meget, man vil, indføre saa mange Paragraffer, man vil — det hjælper ingenting; Arbejderne lader sig ikke fratage deres Aktionsfrihed og Strejkeret, og uden Hensyn til Beslutningerne her i Tinget vil der blive udløst faglige Konflikter.

Man har forsøgt at skyde os Kommunistere disse Konflikter i Skoene, og for saa vidt har vi ikke noget imod det. Vi har aldeles ikke noget imod at paatage os Ansvar for dem. De falder i Traad med hele vor Politik, de falder i Traad med vore Grundsynspunkter. Sandheden er imidlertid den, at det er socialdemokratiske Arbejdere, der er gaaet ud i Konflikterne; det var socialdemokratiske Arbejdere og Vælgerforeningsmedlemmer, der sad i Strejkeudvalget, Side om Side med Kommunistere — bevares vel —, men det var socialdemokratiske Arbejdere, der gjorde Oprør mod deres eget Parti og mod Regeringens Politik.

Den konservative Presse forstod, hvad der var løs. Den rasede ganske vist mod de strejkende, og den fortalte en Bunke usandsynlige Historier, hvoraaf den mest usandsynlige præsteredes af „Jyllandsposten“, der serverede en Krønike om, at Fabrikanten vilde give Arbejderne mere i Løn, det blev de gale over, og saa strejkede de. Men den konservative Presse rasede endnu mere mod de socialdemokratiske Ledere i Fagforbundene og sagde: Den er gal med jer Autoritet, I maa gøre noget for at genoprette den, vi Konservative, vi Storindustriens betalte Repræsentanter til en halv Million om Aaret, vi kan ikke finde os i, at Lederne af Fagforbundene ikke kan forhindre Arbejderne i at strejke.